

OD BESTSELLEROVÉHO AUTORA SÉRIE PERCY JACKSON

DCÉRA HLBÍN

RICK
RIORDAN

FRAGMENT

Dcéra hlbín

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Rick Riordan

Dcéra hlbín – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

SÉRIE OD RICKA RIORDANA:

Percy Jackson

Kronika Cartera Kana

Bohovia Olympu

Magnus Chase a bohovia Asgardu

Apolónov pád

DCÉRA HLBÍN

RICK RIORDAN

FRAGMENT

Rick Riordan: *Daughter of the Deep*

Text copyright © 2021 by Rick Riordan

Cover illustration © Khadijah Khatib, 2022

Cover design by Puffin.

Permission for this edition was arranged through the Gallt and Zacker Literary Agency LLC

Published by arrangement with Random House Children's Publishers UK,
a division of The Random House Group Limited.

Translation © Petra Kýšková, 2022

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-2657-3

ISBN e-knihy 978-80-566-2839-3 (1. zverejnenie, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-2840-9 (1. zverejnenie, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-2838-6 (1. zverejnenie, 2022) (ePDF)

*Tvorivá síla prírody výrazne
prevyšuje deštruktívne pudy človeka.*

Jules Verne, *Dvadsaťtisíc míľ pod morom*

vala v hlave ako miesto nepoznanej sily, nepredstaviteľnej krásy a nevyužitého potenciálu.

Dcéra hlbín od Ricka Riordana presne vystihuje všetky stránky tejto posvätnej úcty a hrôzy.

Ak si túžite prečítať príbeh, z ktorého sa vám rozbúcha srdce, ktorý vám vyrazí dych množstvom zvrátov a zápletiiek a nasadí vám do hlavy chrobáky v podobe rozkošných, dômyselných a možno aj krvilačných škoricových slimákov (joj, vlastne aj obrovského tvora z hlbín, ktorý v skutočnosti iba túži po láske), potom toto všetko a ešte viac nájdete na stránkach knihy, ktorú máte pred sebou.

Všetko sa to začína dvoma konkurenčnými školami a tragickou udalosťou, po ktorej sa trieda prvákov z elitnej Hardingovej-Pencroftovej akadémie ocitne na vražednej výprave za objavením tajomstva technológie, ktorá by dokázala zmeniť svet. Po celý čas, keď táto partia prekonávala nástrahy supermodernej techniky, riešila podmorské hádanky a plánovala vojenskú taktiku, som bola ako na ihlách. Vďaka tomu som sa ja *sama* cítila o čosi múdrejšia, hoci som celý deň preseдела nad knihou, zababušená v mäkkej deke.

Nenapadá mi lepší kapitán, ktorý by mal veliť tomuto dobrodružstvu, než úžasná Ana Dakkarová. Ana je presne taká, aká som túžila byť ja vo svojich pätnástich rokoch. Nebojácna, múdra, jazykový génius, kamarátka delfína menom Sokrates a – čo bolo pre mňa ako romanticky založené dospievajúce dievča najdôležitejšie – zatažená dedičstvom po predkoch, ktoré sa stalo legendárnym.

Totíž, aby ste vedeli, Ana patrí k posledným potomkom kapitána Nema, a práve tým sa všetko komplikuje. Ako príslušníčka rodu Dakkarovcov má do činenia nielen s dedičstvom, ktoré by mohlo zmeniť úroveň technologických poznatkov celého ľudstva, ale bojuje aj so zásadnejšími otázkami, napríklad s tým, čo nám druhí dlhujú a čo my dlhujeme ostatným. Keď vás sleduje celý svet, je ľahké robiť správne rozhodnutia, ale hlboko pod hladinou, kam nedosiahne slnko, budete možno nútení konať tak, ako by ste nikdy nečakali...

Podľa mňa tento príbeh pripomína oceán. Je rovnako očarujúci a zároveň desivý, a nech sa naň pozeráte z ktorejkoľvek strany, je bezvýhradne úžasný. Užite si ho! A neprejedzte sa pri čítaní škoricovými slimákmi.

Roshani Chokshi

ÚVOD

Moje podmorské putovanie sa začalo vo vnútrozemskom Bologni v Taliansku v roku 2008. Bol som tam na veľtrhu detských kníh, krátko pred vydaním svojich titulov *Percy Jackson and the Olympians: The Battle of the Labyrinth* (*Percy Jackson: Bitka o labyrint*) a *The 39 Clues: The Maze of Bones*. Zúčastnil som sa pracovného obeda v istej suterénnej reštaurácii, na ktorom bolo približne štrnásť zástupcov vrcholového manažmentu vydavateľstva Disney Publishing, kde sa riaditeľ divízie na mňa obrátil s otázkou: „Rick, existuje niečo z duševného vlastníctva Disney, o čom by ste chceli písať?“ Bez váhania som odvetil: „*Dvadsaťtisíc míľ pod morom*.“

Trvalo dvanásť rokov, kým som bol pripravený zhostiť sa tejto témy, no moju verziu príbehu práve držíte v rukách.

Kto je Nemo? (Nie, nehovorím o tej animovanej rybke.)

Ak náhodou nepoznáte kapitána Nema, tak vedzte, že je to postava, ktorú stvoril francúzsky spisovateľ Jules Verne v 19. storočí. Písal o ňom v dvoch románoch: *Dvadsaťtisíc míľ pod morom* (1870) a *Tajomný ostrov* (1875). Nemo v nich velí *Nautilusu*, najmodernejšej ponorke na svete.

Kapitán Nemo bol múdry, vzdelaný, zdvorilý a rozprávkovbohatý. Lenže zároveň aj zlostný, zatrpknutý a nebezpečný. Predstavte si kombináciu Brucea Waynea, Tonyho Starka a Lexa Luthora. Nemo, predtým známy ako knieža Dakkar, bojoval proti britskej koloniálnej vláde v Indii. Briti mu z pomsty zabili manželku aj deti, a to bol začiatok príbehu superzločinca a zároveň superhrdinu. Vybral si meno Nemo, čo po latinsky znamená *nikto*. (Pre fanúšikov gréckych mýtov: je to slovná hračka a odkaz na Odysea, ktorý sa predstavil kyklopovi Polyfémovi ako Nikto.)

Kapitán Nemo zasvätil zvyšok svojho života terorizovaniu koloniálnych európskych mocností na šírych moriach, potápal a likvidoval ich lode a držal posádky v strachu pred nezadržateľným „morským netvorom“ *Nautilom*.

Koho by nelákala taká moc? Vždy keď som ako malý skočil do nejakého jazera či bazéna, predstavoval som si, že som kapitán Nemo. Mohol som beztriestne potápať nepriateľské lode, nepozorovane putovať po celom svete, skúmať hlbiny, kam sa nikdy nikto nedostal, objavovať úchvatné ruiny a poklady nevyčísliteľnej hodnoty. Mohol som sa ponárať do vlastnej tajnej ríše bez povinnosti návratu do sveta nad hladinou (čo je vlastne dosť hrozná predstava). Keď som sa potom pustil do písania kníh o Percym Jacksonovi, Poseidonovom synovi, samozrejme, že som z neho urobil morského poloboha práve vďaka svojmu dávnemu snívaniu o kapitánovi Nemovi.

No, aby som bol úprimný, ako malému sa mi Vernove romány zdali dosť rozvláčne. Páčili sa mi však strýkove staré ilustrované vydania a miloval som Disneyho filmovú verziu *Dvadsaťtisíc míľ pod morom* – dokonca aj tie lacné scény, keď Kirk Douglas tancuje a spieva a ten obrovský gumový kalmár zaútočí na plavidlo. Až keď som bol starší, došlo mi, aké košaté a prepracované sú tie príbehy. Nemo bol ešte zaujímavejší, než som si uvedomoval. A v tom príbehu som začal vidieť nenápadné miesta, kde Verne nechal priestor na možné pokračovanie...

Prečo je kapitán Nemo stále zaujímavý?

Verne patril k prvým autorom science-fiction. Optikou 21. storočia je možno ťažké doceniť, aké revolučné boli jeho myšlienky, ale vybájl si technológiu, ktorá neuzrela svetlo sveta ešte ďalšie stovky rokov. Ponorka s nezávislým pohonom, ktorá dokáže nepretržite krúžiť po svete a nikdy nemusí pristáť, aby doplnila zásoby? Nemožné! V roku 1870 boli ponorky ešte super čerstvé vynálezy, nebezpečné plechovky, od ktorých sa skôr očakávalo, že vybuchnú a zahubia všetkých na palube, než že zvládnu oboplávať Zem. Verne napísal aj román *Cesta okolo sveta za osemdesiat dní*, a to v čase, keď bolo niečo podobné nepredstaviteľné, a *Cestu do stredu Zeme*, čo bol počin, na ktorý sú technológie ešte aj dnes krátke. Lenže ktovie, čo príde jedného dňa?

Najlepšia science-fiction dokáže ovplyvniť pohľad ľudí na budúcnosť a Jules Verne to vedel lepšie než ktokoľvek iný. Vtedy v 19. storočí načrtoľ, čo *by bolo* možné, a ľudia jeho víziu splnili. Keď sa dnes hovorí o tom, ako rýchlo zvládne lietadlo alebo loď prejsť okolo sveta, ako meradlo sa vždy berie *Cesta okolo sveta za osemdesiat dní*. Osemdesiat dní na také putovanie kedysi predstavovalo šialene krátky čas. Dnes to zvládneme za necelých osemdesiat hodín lietadlom a za necelých štyridsať dní po mori.

Vernova *Cesta do stredu Zeme* inšpirovala celé generácie speleológov k prieskumu jaskynných systémov a geoinžinierov podnietila, aby sa zamerali na prebádanie fungovania jednotlivých vrstiev zemskej kôry.

Vďaka kapitánovi Nemovi sa do popredia dostala aj otázka významu mora pre budúcnosť planéty. Vieme, že väčšinu povrchu Zeme pokrýva voda a osemdesiat percent oceánu je *dosiaľ* nepreskúmaných. Pochopenie, ako využiť silu mora a ako žiť *spolu* s ňou v kontexte klimatických zmien, môže byť kľúčovým momentom pre prežitie ľudstva. Verne to všetko do svojich románov zahrnul.

Nemo a jeho posádka dokázali byť sebestační, nemuseli sa pevniny ani dotknúť. More im dávalo všetko, čo potrebovali. V románe *Dvaťtisíc míľ pod morom* Nemo hovorí Aronnaxovi, že *Nautilus* funguje

výhradne na elektrinu a všetku energiu čerpá z oceánu. V *Tajomnom ostrove* Cyrus Harding (v slovenskom preklade Vernovho románu Cyrus Smith) uvažuje, že keď sa minie uhlie, ľudia sa naučia získavať energiu z bohatých zásob vodíka v oceáne. To je cieľ, o ktorý sa usilujeme *dodnes*, a je to jeden z dôvodov, prečo som dospel k záveru, že Nemo musel odhaliť tajomstvo studenej fúzie.

V knihe *Dvadsaťtisíc míľ pod morom* Nemova posádka používa elektrické leidenské zbrane, účinnejšie a elegantnejšie než tie bežné. Vďaka množstvu lodných vrakov, ktoré vyplienila, disponuje takmer neobmedzeným bohatstvom. Odhalila tajomstvá podmorského poľnohospodárstva, preto jedlo pre posádku nepredstavuje nijaký problém. A hlavne, všetci sú *slobodní*. Neplatia pre nich zákony žiadnej krajiny, môžu plávať, kam sa im zachce. Nezodpovedajú sa nikomu okrem Nema. Či je to dobré, alebo zlé... no, bude záležať na tom, čo si myslíte o Nemovi!

Dôležitosť mora, dôležitosť vidiny nových technológií – to sú presvedčivé dôvody, prečo čítať Verna aj dnes. Treba však vziať do úvahy ešte jednu zásadnú vec. Verne stvoril kapitána Nema z indického kniežaťa, ktorého ľud trpel pod útlakom európskeho kolonializmu. Jeho postava sa dotýka tém, ktoré sú dnes rovnako závažné, ako boli za Vernových čias. Ako si získate pozornosť a vplyv, keď vám spoločnosť tieto privilégia upiera? Ako bojovať s nespravodlivosťou? Kto môže písať historické knihy a určovať, kto sú „tí dobrí“ a kto „tí zlí“? Nemo bol vyvrhel', rebel, génius, vedec, výskumník, pirát, džentlmen, „archanjel pomsty“. Bol to komplikovaný človek a vďaka tomu je čítanie o ňom také pútavé. Fascinovala ma predstava posunúť jeho odkaz do 21. storočia a napísať, čo by po toľkých rokoch mohlo postretnúť jeho potomkov.

Čo by ste urobili vy, keby ste mohli veliť mocnému *Nautilusu*? Dúfam, že vás *Dcéra hlbín* privedie k úvahám o vlastných dobrodružstvách, rovnako ako Jules Verne priviedol mňa. Pripravte sa na zostup pod hladinu. Klesáme do hlbín!

Rick Riordan

HARDINGOVA-PENCROFTOVA AKADÉMIA

ODBOR DELFÍNI

komunikácia, výskum, kryptografia, kontrašpionáž

ODBOR ŽRALOCI

velenie, boj, zbraňové systémy, logistika

ODBOR HLAVONOŽCI

inžiniering, aplikovaná mechanika, inovácie, obranné systémy

ODBOR KOSATKY

medicína, psychológia, vzdelávanie, morská biológia,
kolektívna pamäť

PRVÝ ROČNÍK
HARDINGOVEJ-PENCROFTOVEJ AKADÉMIE

ODBOR DELFÍNI

Ana Dakkarová, prefektka

Lee-Ann Bestová

Virgil Esparza

Halimah Nasserová

Jack Wu

ODBOR ŽRALOCI

Gemini Twain, prefekt

Dru Cardenas

Cooper Dunne

Kiya Jensenová

Eloise McManusová

ODBOR HLAVONOŽCI

Tia Romerová, prefektka

Robbie Barr

Nelinha da Silvová

Meadow Newmanová

Kay Ramsayová

ODBOR KOSATKY

Franklin Couch, prefekt

Ester Hardingová

Linzi Huangová

Rhys Morrowová

Brigid Salterová

PRVÁ KAPITOLA

S dňami, ktoré vám obrátia život naruby, je to vždy tak.

Začnú sa ako všetky ostatné a vám ani nenapadne, že váš život sa chystá rozpadnúť na milión roztrasených kúskov hrôzy. A potom je už neskoro.

Posledný piatok prvého ročníka na akadémii som sa zobudila v internátnej izbe o piatej ráno ako vždy. Potichu som vstala, aby som nezobudila spolubývajúce, prezliekla sa do bikín a zamierila k oceánu.

Milujem školský areál v skorých ranných hodinách. Biele betónové fasády budov sa s vychádzajúcim slnkom menia na ružové a tyrkysové. Trávnatá plocha nádvorja je prázdna, výnimkou sú len čajky a veвериčky, večne bojujúce o zvyšky omrviniek, ktoré tu zostali po nás študentoch. Vzduch vonia po morskej soli, eukalypte a čerstvých škoricových slimákoch, ktoré pre nás chystajú v jedálni. Z chladného juhokalfornského vetrička mi na rukách a nohách naskakuje husia koža. V takýchto chvíľach sa mi ani nechce veriť, že mám to šťastie a môžem študovať na Hardingovej-Pencroftovej akadémii.

Samozrejme, tento víkend musím zvládnuť skúšky. Možno ma s hanbou vylejú alebo zomriem zamotaná do siete na dne nejakej pod-

morskej prekážkovej dráhy... Čo už, vždy je to lepšie, než riešiť nejaký jednotný štátny test s miliónom otázok s viacerými možnosťami.

Kráčam po štrkovom chodníku vedúcom k oceánu.

Ani nie sto metrov za budovou vojenského námorníctva sa útes zvažuje do Pacifiku. Hlboko dolu biely príboj čerí oceľovomodré more. Vlnobitie robí rámus a jeho ozvena sa rozlieha naprieč celým oblúkom zálivu ako chrápanie obra.

Na kraji útesu ma čaká môj brat Dev. „Meškáš, Ana Banana.“

Vie, že neznášam, keď ma tak volá.

„Raz ťa z toho útesu *fakt* zhodím,“ upozorním ho.

„Pokojne to môžeš skúsiť.“ Keď sa Dev vyškiera, trochu pritom škúli, akoby mu zaliehala v jednom uchu. Ostatným dievčatám sa to zdá rozkošné, mne však nie. Tmavé vlasy mu vpredu trčia, takže vyzerá ako morský ježko. Tvrdí, že je to jeho „štýl“. Podľa mňa je to jednoducho preto, lebo spáva s vankúšom na tvári.

Oblečenú má ako zvyčajne školskú kombinézu so strieborným žralokom na prsiach, symbolom svojho odboru. Dev si myslí, že som cvok, keď sa potáпам v bikinách. V toľkých veciach sa hrá na tvrďasa, ale pokiaľ ide o studenú vodu, je ako malý.

Pred potápaním sa trochu rozcvičíme. Toto miesto je na kalifornskom pobreží jedno z mála, kde sa dá skočiť do mora a nerozdrúzgať sa na skalách. Útes je kolmý a padá rovno do hlbokého zálivu.

Takto zarána tu vládne ticho a pokoj. Dev má síce ako kapitán odboru povinnosť nad hlavu, ale na náš ranný rituál si vždy nájde čas. To sa mi na ňom páči.

„Čo si dnes priniesol Sokratovi?“ zaujíma ma.

Ukáže na trávnu, kde ležia dva lesknúce sa kalmáre. Ako mazák má prístup ku krmivu určenému pre akvárium. To znamená, že môže von prepašovať dobroty pre nášho kamaráta zo zálivu. Kalmáre merajú od chvosta po chápadlá asi tridsať centimetrov, sú strieborno-hnedé ako zoxidovaný hliník a slizké. *Loligo opalescens*. Dĺžka života šesť až deväť mesiacov.

Nedokážem ten prúd informácií v hlave vypnúť. Na toto nás naša profesorka morskej biológie doktorka Farezová veľmi dobre vytrénovala. Naučíte sa pamätať si každý detail, pretože všetko, doslova *všetko* sa objaví v jej testoch.

Sokrates má pre kalmára iný názov. Preňho sú to raňajky.

„Fajn.“ Vezmem si jedného kalmára, ešte studeného z chladničky, druhého podám Devovi. „Pripravený?“

„Počkaj, skôr než tam skočíme...“ Nasadí vážny výraz. „Chcel by som ti niečo dať.“

Neviem, či hovorí pravdu, alebo nie, zakaždým mu však naletím. Len čo sa naňho sústredím, obráti sa a skočí z útesu.

Zahreším. „Ty odporný malý...“

Kto je vo vode prvý, má väčšiu šancu, že nájde Sokrata.

Zhlboka sa nadýchnem a vrhnem sa za ním.

Skoky z útesu sú pre mňa vždy bombastické. Rútim sa z výšky troch poschodí, v ušiach mi sviští vietor a adrenalín, potom sa zapichnem do studenej vody.

Vychutnávam si šok, ktorý to spôsobí telu: prudký chlad, štipanie soli v rankách a odreninách. (Ak študujete na našej akadémii a nemáte ranky a odreniny, určite ste v bojových lekciách švindľovali.)

Rozožením húf ostriežikov – desiatok oranžovo-bielych bojovníkov s volánmi plutiev, pripomínajúcich punkrockové koi kapry. Ich drsný vzhľad je iba pretváрка, hneď sa rozpráchnu ako krdel' sliepok. Desať metrov pod sebou zazriem mihotajúci sa vír Devovej bublinovej stopy. Postupujem za ňou nadol.

Môj rekord v pokojovej výdrži pod vodou na jeden nádych je päť minút. Pri plávaní to, samozrejme, tak dlho nezvládnem, ale aj tak som tu vo svojom živle. Na súši má Dev výhodu, je silnejší a rýchlejší. Pod vodou však môžem staviť na svoju výdrž a obratnosť. Aspoň si to nahováram.

Brat sa vznáša nad piesočným dnom v tureckom sede, akoby tu už celé hodiny meditoval. Kalmára drží za chrbtom, pretože Sokrates

už dorazil a šťuchá ho do prs, ani keby chcel povedať: *No tak, ja viem, čo pre mňa máš.*

Sokrates je nádherný živočích. A to nehovorím iba preto, lebo študujem v odbore delfíni. Je to mladý samec delfína skákavého, má necelé tri metre, sivomodrú kožu a výrazný tmavý pruh cez chrbtovú plutvu. Viem, že sa *naozaj* neusmieva. Má tú svoju dlhú tlamu jednoducho tak tvarovanú. No aj tak mi pripadá neuveriteľne rozkošný.

Dev vytasí kalmára, Sokrates po ňom chňapne a celého zhltnie. Brat sa na mňa zaškerí, od pier mu odpláva bublina. Ten výraz hlása: *Ha-ha, náš delfín ma má radšej.*

Ponúkнем Sokratovi svojho kalmára. Teší sa z duple, dovoľí mi poškrabkať ho na hlave, hladkej a pevnej ako vodný balón, potom na prsných plutvách. (Delfíny milujú škrabkanie na prsných plutvách.)

Vzápätí urobí niečo nečakané. Vzťýči sa a šťuchne ma zobcom do ruky. Už viem, že to gesto znamená niečo ako: *Podíme!* Alebo: *Rýchlo!* Obráti sa, odpláva a brázda šcerenej vody za jeho chvostom mi preplieska tvár.

Pozerám sa za ním, kým nezmizne v šere. Čakám, že sa vráti. Nič. Nechápem to.

Nie sme zvyknutí, aby sa nakrmlil a odplával. Rád s nami trávi čas. Delfíny sú od prírody spoločenské. Väčšinou nás odprevadí k hladine, skáče nám nad hlavami alebo sa s nami hrá na naháňačku, bombarduje nás pískaním a cvakaním – znie to ako otázky. Preto ho voláme Sokrates. Nikdy na nič neodpovie, iba sa pýta.

Lenže dnes vyzerá rozčúlený... priam ustarostený.

Periférne vnímam modré svetlá bezpečnostnej siete, ktoré sa tiahnu ústím zálivu – žiariaci diamantový vzor, na ktorý som si za posledné dva roky už zvykla –, a všimnem si, že svetlá zhasnú a vzápätí sa opäť rozsvietia. Toto som nikdy predtým nevidela.

Pozriem na Deva. Zdá sa, že si ten výpadok nevšimol. Ukáže smerom nahor. *Kto tam bude skôr?*

Vyrazí k hladine a nechá ma dolu v obláčiku piesku.

Chce sa mi tam ešte zostať. Žiada sa mi zistiť, či svetlá zase zhasnú, prípadne či sa Sokrates vráti. Lenže už ma pália pľúca. Hoci nerada, vydám sa za Devom.

Vynorím sa vedľa neho, a sotva lapím dych, spýtam sa, či si všimol, že sieť zhasla.

Zazrie na mňa. „A nezatmelo sa ti len pred očami?“

Šplechnem mu vodu do tváre. „Hovorím vážne. Musíme to niekomu nahlásiť.“

Utrie si vodu z očí. Stále sa tvári pochybovačne.

Aby som povedala pravdu, nikdy som nepochopila, prečo máme v ústí zálivu najmodernejšiu podmorskú bariéru. Viem, že má zaistiť pokoj, brániť v prístupe rôznym pytliakom, rekreačným potápačom a vtipkárom z Landovho inštitútu, čo je konkurenčná stredná škola. Pripadá mi to však dosť prehnané, dokonca aj na školu, ktorá vychováva najlepších morských vedcov a námorných kadetov svetových parametrov. Neviem, ako tá sieť funguje. A možno, čo ja viem... možno je v poriadku, že občas blikne.

Dev musel vycítiť, že mi to nedá pokoj. „Tak dobre!“ zahučí. „Nahlásim to.“

„Aj Sokrates sa mi zdal čudný.“

„Čudný delfín. Okej, aj to nahlásim.“

„Urobila by som to sama, ale ako hovoríš – som iba vyháňaná prváčka. Ty si veľký, vplyvný kapitán žralokov, takže...“

Teraz ošpliecha zase on mňa. „Ak si už s tým panikárením skončila, tak fakt pre teba niečo mám.“ Z vrecka pri opasku kombinézy vytiahne lesklú retiazku. „Želám ti vopred všetko najlepšie k narodeniu, Ana.“

Podá mi náhrdelník s jedinou čiernou perlou zasadenou v zlate. Chvilku mi trvá, kým mi dôjde, čo mi to dáva. Celé vnútro sa mi krčovitito stiahne.

„Mamina?“ Skoro to nedokážem vysloviť.

Tá perla bola hlavná ozdoba maminej mangalsutry, svadobného náhrdelníka. A tiež jediná vec, ktorá nám po nej zostala.

Dev sa usmeje, ale v očiach má svoj známy zádumčivý lesk. „Dal som tú perlu prerobiť. Na budúci týždeň budeš mať pätnásť. Chcela by, aby si ju nosila.“

Nič krajšie pre mňa dosiaľ neurobil. Je mi do plaču. „Ale... prečo si nepočkal do budúceho týždňa?“

„Dnes odchádzaš na skúšky. Chcel som, aby si tú perlu mala pre šťastie – len pre istotu, vieš, keby si napríklad grandiózne vybuchla alebo niečo také.“

On vážne vie, ako pokaziť dojemnú chvíľu.

„Prestaň!“ zahučím.

Rozosmeje sa. „Jasné, že si robím srandu. Zvládneš to ľavou zadnou. Vždy si výborná, Ana. Hlavne daj na seba pozor, dobre?“

Cítim, ako sa červenám. Neviem, čo si mám so všetkou tou srdečnosťou a láskou počať. „No... ten náhrdelník je krásny. Ďakujem.“

„Jasnačka.“ Zadíva sa na obzor a v tmavohnedých očiach sa mu mihne záblesk obáv. Možno myslí na tú bezpečnostnú sieť alebo má naozaj nervy z mojich víkendových skúšok. A možno húta, čo sa stalo pred dvoma rokmi, keď sa naši za ten obzor vybrali posledný raz.

„Ideme.“ Vyčaruje ďalší upokojujúci úsmev – z tých, čo má pre mňa často v zálohe. „Prídeme neskoro na raňajky.“

Môj brat je večne hladný a večne je v pohybe – dokonalý kapitán žralokov.

Zamieri k brehu.

Pozriem sa na maminu čiernu perlu – talizman, ktorý jej mal zaistiť dlhý život a ochranu pred zlom. Bohužiaľ, ani jej, ani otcovi nepriniesol nič z toho. Hľadím na obzor a uvažujem, kam sa podel Sokrates a čo sa mi to pokúšal povedať.

Potom sa vydám za bratom. Odrazu sa mi nechce byť vo vode samej.

DRUHÁ KAPITOLA

V jedálni hodím do seba za tanier zmesi tofu a morskej riasy nori – lahodnej ako vždy – a náhlivo sa poberiem do izby po zbalený batoh.

My prváci bývame na prvom poschodí Shackleton Hall, nad študentmi z prípravky. Naše izby nie sú také priestranné, aké majú bifloši druháci a tretiaci v Cousteau Hall. A *rozhodne* nie sú také pekné ako tie, čo majú štvrtáci v Zheng He. Zato sú o celé svetelné roky lepšie než tie prepchaté budy, kde sme bývali pred rokom ako študenti nultého ročníka.

Asi by som to mala vysvetliť. Hardingova-Pencroftova akadémia je päťročná stredná škola. Sme rozdelení do štyroch odborov na základe výsledkov talentových skúšok. Skráteno našu školu voláme Hápečko.

Keď vojdem do izby, moje spolubývajúce sú v ošiali.

Nelinha si pchá do batoha kadejaké nástroje, náhradné oblečenie a kozmetiku. Ester sa horúčkovito prehrabáva v ťahákoch. Má ich asi na dvanástich kôpkach, farebne odlíšených, označených a zvýraznených. Jej pes Top šteká a skáče hore-dolu ako chlpatá pružina.

Je to štandardný blázinec. Nemôžem si pomôcť, musím sa smiať. Mám rada svoju partiu. Na izbách našťastie nebývame podľa odborov, inak by som nedokázala poriadne vypnúť a odpočívať tak ako so svojimi najlepšimi kamoškami.

„Neprežeň to, zlatko,“ upozorní Nelinha Ester a strká si pritom do batoha ďalší kľúč na matice. (Nelinha vraví *zlatko* každému. Proste to tak je.)

„Lenže ja tie svoje kartičky *potrebujem!*“ namietne Ester. „Aj maškrty pre Topa.“

Haf! súhlasne sa ozve Top a snaží sa vyskočiť až k stropu.

Nelinha sa na mňa pozrie a pokrčí plecami. *Čo sa dá robiť...*

Dnes sa vyobliekala ako Rosie, tá ženská s bodkovanou šatkou z vojnových plagátov, ktorá ukazuje bicepsy. Husté hnedé vlasy si stiahla zelenou bandanou. Cípy rifľovej pracovnej košele s krátkymi rukávmi si na tmavom bruchu zaviazala na uzol. Krátke kaki nohavice má ustavične fľakaté od strojového oleja, ale nalíčená je, samozrejme, bez chybičky. Verte mi, Nelinha sa môže vrátať v čerpadlovom systéme akvária alebo opravovať lodný motor a aj tak bude vyzeráť ako zo škatuľky.

Keď si všimne čiernu perlu na mojom krku, vyvalí oči. „Husté! Kde si to vzala?“

„Predčasný narodeninový darček od Deva. Predtým to patrilo... hm, našej mame.“

Našpúli ústa. Moje spolubývajúce poznajú všetky nešťastné udalosti našej rodiny. Izba, ktorú obývam spolu s Nelinhou a Ester, patrí k najväčším svetovým producentom tragických príbehov.

„Hm,“ kývne hlavou. „Mám super sukňu s blúzkou, čo by sa ti k tomu hodilo.“

Nelinha je perfektná požičovňa oblečenia a líčidiel. Máme približne rovnakú veľkosť a rovnaký tón pleti – ona je brazílska miešanka, ja pochádzam z regiónu Bundelkhand v Indii –, takže ma vie parádne upraviť na školský večierok alebo sobotnú výpravu do mesta. Dnes je to však iné.

„Nelinha, celý víkend budeme na lodi,“ pripomeniem jej.

„Ja viem, ja viem,“ odvetí mi dievča, ktoré sa dokonale nalíčilo iba na cestu autobusom k lodi. „Veď keď sa vrátíme. Napríklad na konco-ročný školský večierok!“

Ester si napchá do vaku posledné vrecko psích sušienok. „FAJN!“ oznámi. Zatočí sa dookola, aby si obzrela izbu, či na niečo nezabudla. Na jednodielnych plavkách má modré tričko s nápisom ODBOR KOSATKY a kvetované šortky. Líca má červenkasté, kučeravé blond vlasy jej trčia na všetky strany. Videla som jej fotky z detstva: bacuľatá tvárička, veľké modré oči, vyháukaný pohľad pýtajúci sa: *Čo robím v tomto vesmíre?* Fakt sa odvtedy veľmi nezmenila. „SOM HOTOVÁ!“ skonštatuje.

„Nekrič, zlatko,“ schladí ju Nelinha.

„Pardon. Poďme! Prídeme neskoro na autobus!“

Ester neznáša meškanie. Je to jedna z úzkostí, s ktorými jej má pomáhať Top. Nikdy som nepochopila, ako môže práve toto psisko niekomu uľaviť od úzkosti, ale je to tá najrozvtomilejšia duševná podpora, akú ste kedy stretli. Trochu Jack Russell teriér, trochu Yorkshirský teriér, trochu tornádo.

Preženie sa okolo mňa von za Ester a cestou mi očuchá ruku. Možno mi za nechtami zostal pach kalmára.

Schmatnem svoj batoh, ktorý mám nachystaný už od včerajška. Neberiem si toho veľa: náhradné oblečenie, neoprén, potápačský nôž, potápačské hodinky. Nikto nevie, ako budú víkendové skúšky vyzeráť. Väčšiu časť absolvujeme pod vodou (kto by to povedal), ale mazáci nám nechcú viac prezradiť. Dokonca ani Dev. Berú svoj sľub utajenia *sakramentsky* vážne. Je to otrava.

Rozbehnem sa za kamarátkami.

Keď sa chceme dostať na dvor, musíme zísť dolu a prejsť cez krídlo prípravky. Dlhú som si myslela, že je to nešikovné rozmiestnenie. Potom mi došlo, že izby takto rozdelili zámerne. Znamená to, že prípravkári sa nám musia niekoľkokrát denne odpratať z cesty, vzhliadať k nám prvákom s posvätnou úctou a so strachom. A my, vždy keď tadialto prechádzame, si zase myslíme: *Aj keď sme zelenáči, aspoň nie sme takí mimoni.* Všetci nám pripadajú príliš malí, detskí a vystrašení. Zaujímalo by ma, či sme vlani boli tiež takí. Možno tak *stále* pripadá-

me tým starším. Viem si dosť dobre predstaviť, ako ide Dev puknúť od smiechu.

Vonku to vyzerá na krásny horúci deň. Ponáhľame sa krížom cez areál školy a pritom myslím na všetky aktivity, o ktoré ma táto výprava pripraví.

Telocvičňa: šesť lezeckých stien, dve povrazové dráhy, sála na horúcu a chladnú jogu, ihrisko na basketbal, raketbal, volejbal a bungee ball (môj obľúbený). Lenže piatky sú vyhradené na bojové umenia. Dopoludnia by mnou mlátili o stenu počas zápasov malla-yuddha. Nemôžem povedať, že mi to bude chýbať.

Akvárium: údajne najväčšie súkromné výskumné zariadenie na svete, so širším zastúpením podmorského života než v Monterey Bay, Chime-longu alebo Atlante. Obsluhujeme tu záchranne a rehabilitačné jednotky pre kožatky veľké, vydry a uškatce (všetko moji maznáčikovia). Lenže dnes by som mala za úlohu drhnúť úhorie nádrže, čiže rada zmiznem!

Plaváreň: tri bazény vrátane Modrej priepasti, takej veľkej a hlbkej, že sa tam môžu robiť podmorské simulácie. Jediný väčší bazén na svete sa nachádza v NASA. Lekcie potápania v bazéne síce milujem, ale kedykoľvek ich ochotne vymením za voľné more.

Nakoniec míňame Vernovu sálu, sídlo „zlatého levelu“ výskumu. Nemám potuchy, čo sa vnútri deje. Pustia nás tam až v treťom ročníku. Pozlátaná kovová fasáda kričí medzi bielymi budovami študentského areálu ako zlatý zub. Dvere z tmavého skla ma zakaždým iritujú. *Keby si bola dosť dobrá, ako tvoj brat, možno by si smela dovnútra. HA-HA-HA-HA.*

Človek by čakal, že medzi štyridsiatimi mazákmi sa nájde *niekto*, kto bude ochotný utrúsiť nejakú šťavnatú klebetu o prednáškach zlatého levelu, ale kdeže. Ako som povedala, robia s tým také drahoty, až je to otravné. Úprimne, neviem, či ja sama raz dokážem zavrieť ústa na zámok, ale to je problém na inokedy.

Na trávniku hlavného nádvorja sa vyvalujú štvrtáci. Majú všetko za sebou okrem záverečných skúšok a slávnostného ukončenia štúdia,

darebáci. Potom sa rozídu na špičkové univerzity a v ústrety sľubným kariéram. Deva nevidím, ale Amelia Leahyová, jeho priateľka a kapitánka môjho študijného odboru, mi zamáva cez trávnik. Naznačí mi: *Vela štastia.*

Vďaka, odpoviem.

A pre seba dodám: *Budem ho potrebovať.*

Nemala by som si robiť starosti. V našej triede je už iba dvadsať ľudí – maximálny počet, ktorý môže postúpiť ďalej. O desať spolužiakov sme prišli v prípravke. O ďalších štyroch tento rok. Teoreticky by zvyšok mal skúšky ustáť. Navyše, moja rodina študuje na Hápečku po celej generácie. A ja som prváčka, ktorá sa medzi delfínov dokonale hodí. Musela by som to monumentálne zbabrať, aby ma vykoplí...

Ester, Nelinha a ja sme pri autobuse v podstate prvé. Len Gemini Twain prišiel, samozrejme, pred nami. Stojí pri dverách so svojou podložkou s klipsou, pripravený zaznamenávať mená a otravovať zo všetkých síl.

Prefekt žralokov je vysoký, tmavovlasý a chudý. Za chrbtom ho všetci volajú Spiderman, pretože vyzerá ako Miles Morales z *Paralelných svetov*. Ibaže ani zďaleka nie je taký pohodový. Minulý rok sme spolu uzavreli prímerie, ale aj tak ho nemám rada.

„Nelinha da Silvová.“ Odškrtne si meno, ale do očí sa jej nepozrie. „Ester Hardingová. Prefektkta Ana Dakkarová. Vitajte na palube.“

Hovorí to, akoby náš školský autobus bol bojová loď.

Mierne sa mu ukloním. „Vďaka, prefekt.“

Trhlo mu okom. Zdá sa, že ho otravuje všetko, čo robím. To je fajn. Vlani v prípravke tento chalan Nelinhu rozplakal. Nikdy mu to neodpustím.

Autobus dnes šoféruje Bernie. Je to milý starý chlapík, vyslúžilý námorník. Má fľakaté zuby od kávy, strieborné vlasy a ruky pokrútené ako korene stromu.

Vedľa neho sedí doktor Hewett a študuje denný program. Vyzerá ako obyčajne – bledý, spotený a strapatý. A smrdí po naftalínových

gulôčkach. Vyučuje môj najneoblúbenejší predmet – teoretickú oceánológiu alebo TO. Skoro všetci to voláme „transoceánske oblbovanie“. Vlastne... viac používame slovo pokračujúce na *j*, nie na *b*.

Hewett je fakt prísny, čo pred skúškami neveští nič dobré. S kamarátkami sa v autobuse usadíme celkom vzadu, čo najďalej od neho.

Len čo nastúpi všetkých dvadsať prvákov, autobus sa pohne.

Pri hlavnej bráne nám máva a usmieva sa na nás po zuby ozbrojená polovojenská ochranka. *Užite si to, decká! A neumrite!* Povedala by som, že väčšina stredných škôl nemá také zabezpečenie ani flotilu malých hliadkujúcich dronov, ktoré ustavične krúžia nad celým areálom. Zvláštne, ako rýchlo si na to človek zvykne.

Keď zabočíme na diaľnicu číslo jeden, obzriem sa na školu – žiariaci zhluk budov pripomínajúcich kocky cukru rozsypané po útese nad zálivom.

Prepadne ma známy pocit: *Nechce sa mi veriť, že chodím do tejto školy.* Potom si spomeniem, že *nemám* na výber, patríam sem. Po tom, čo sa stalo našim rodičom, je to jediný domov, ktorý s Devom máme.

Čudujem sa, ako je možné, že som Deva nevidela na raňajkách. Čo povedala ochranka, keď nahlásil ten výpadok svetiel bezpečnostnej siete? Asi o nič nešlo, ako predpokladal.

Aj tak zovriem čiernu perlu, ktorá mi visí na krku.

Spomeniem si na posledné mamine slová: *Skôr než sa nazdáte, budeme spať.* A potom s otcom navždy zmizli.

TRETIA KAPITOLA

„Prváci.“ Od doktora Hewetta to znie ako urážka. Stojí v uličke autobusu, jednou rukou sa pridržiava sedadla a namáhavo funí do mikrofónu. „Víkendové skúšky budú celkom iné, než zrejme očakávate.“

Tým si získal našu pozornosť. Všetci naňho upierame oči.

Profesor má postavu ako potápačský zvon – úzke plecía prechádzajú do širokého pása, pokrčená košeľa mu vylieza z nohavíc. So spotenými šedivými vlasmi a smutnými vodnatými očami vyzerá ako Albert Einstein po noci plnej nevychádzajúcich výpočtov.

Ester sa vedľa mňa prehrabáva vo svojich kartičkách. Top si položí hlavu do jej lona, chvostom ma slabo búcha do stehna.

„O tridsať minút,“ pokračuje Hewett, „dorazíme do San Alejandra.“

Počká, kým náš šepot utíchne. San Alejandro máme spojené s nakupovaním, kinami a so sobotňajším karaoke, nie so záverečnými ročníkovými skúškami. No asi sa dalo čakať, že začneme tam. V prístave často kotví školská loď.

„Presunieme sa rovno na mólo. Žiadne okľuky, žiadne zdržiavanie, žiadne nákupy desiat. Mobily budete mať *vypnuté*.“

Zopár ľudí začne šomrať. Akadémia prísne kontroluje všetku komunikáciu prostredníctvom školského intranetu. Areál školy je pre mobily

mŕtva zóna. Chcete zistiť, ako sa rozmnožujú medúzy? Žiadny problém. Chcete si niečo pozrieť na YouTube? Na to môžete pokojne zabudnúť.

Učítelia tvrdia, že je to preto, aby sme sa sústredili na prácu. Podľa mňa je to ďalšie bezpečnostné opatrenie, presne ako tá podmorská sieť alebo ozbrojené stráže či hliadkujúce drony. Nerozumiem tomu, ale jednoducho to tak je.

Vždy keď sa dostaneme do mesta, sme ako smädné stádo pri napájaní. Príženieme sa na prvé miesto s bezplatným wi-fi a lúchame.

„Ďalšie inštrukcie dostanete, keď budeme na mori,“ uzavrie Hewett. „Zatiaľ stačí, keď vám poviem, že dnes zistíte, o čo v akadémii naozaj ide. A akadémia zistí, či prežijete jej požiadavky.“

Rada by som Hewettovi poďakovala, že sa nás pokúša vystrašiť. Problém je v tom, že jeho vyhrážky nikdy nie sú plané. Ak povie, že na víkend dostaneme domácu úlohu navyše, tak je to tutovka. Pokiaľ podľa jeho odhadu deväťdesiat percent z nás jeho test neurobí, stane sa.

Teoretická oceánológia *by mala* byť bezvýznamný, zábavný predmet. Večne iba rozjíname, ako by mohla vyzeráť oceánska technológia o sto alebo dvesto rokov. Alebo čo by sa stalo, keby sa veda začala uberať iným smerom. Čo keby sa bol Leonardo da Vinci viac snažil, keď v roku 1490 vymyslel sonar? Čo keby sa plány Drebbelovho „podvodného člna“ v sedemnástom storočí nestratili alebo keby Monturiolova anaeróbna ponorka na parný pohon v roku 1867 pre nedostatok financií neskončila v šrote? Mali by sme dnes pokročilejšiu technológiu?

Sú to super témy na zamyslenie, ale inak... v podstate nafigu. Hewett sa tvári, akoby na jeho otázky existovali správne odpovede. Je to predsa *hypotetická* záležitosť. Ako môže ohodnotiť niečiu písomku známku B- iba preto, lebo sa jeho odhad líši od vášho?

Skrátka, bola by som radšej, keby nás sprevádzal plukovník Apesh, náš učiteľ vojenskej taktiky. Alebo doktor Kind, učiteľ telocviku. Hewett sa odšuchce zopár krokov a fučí ako lokomotíva. Nechápem, ako má hodnotiť dnešnú skúšku, čo budú zrejme intenzívne testy fyzickej zdatnosti pod vodou.

Podá mikrofón Geminimu Twainovi. Gem nás na víkend rozdelil do piatich skupín po štyroch, z každého odboru po jednom. No najprv nám musí vysvetliť niekoľko pravidiel.

Jasné. *Typický* žralok. Poveríte ho vedením futbalového tímu batoliat a sebavedomie mu vyletí až do nebies. Nechal by tých drobcov pochodovať v dokonalom útvare celý týždeň a potom by vyhlásil vojnu susednému tímu batoliat.

Rapoce zoznam svojich obľúbených nariadení. Počúvam ho na pol ucha a dívam sa von oknom.

Cesta sa krúti od jednej serpentíny k druhej. Vinie sa popri útese, chvíľu vidíte iba stromy a vzápätí máte pred sebou ako na dlani celé pobrežie až k Hápečku. Keď sa naša škola objaví v mojom zornom poli, v zálive si všimnem čosi zvláštne. K úpätiu útesu, presne na miesto, kde sme sa s Devom ráno potápali, smeruje tenká brázda spenenej vody. Nevidím, čo ju spôsobuje. Nie je tam nijaká loď. No pohybuje sa príliš rýchlo a príliš rovno na to, aby to bol nejaký morský živočích. Je to niečo pod vodou a má to pohon.

Stiahne mi žalúdok, akoby som sa zase rútila z útesu.

Odrazu sa brázda rozdelí na troje. Vyzerá to ako trojzubec, ktorého hroty sa rútia k pobrežiu pod našou školou.

„Pozrite!“ skríknem na kamarátky. „Pozrite sa na to!“

Skôr než sa Ester s Nelinhou dostanú k oknu, výhľad nám zakryjú stromy a útesy.

„Čo tam bolo?“ spýta sa Nelinha.

Vtom nás zasiahne tlaková vlna. Autobusom trhne. Na cestu pršia kamene.

„Zemetrasenie!“ Gem pustí mikrofón a chytí sa najbližšieho sedadla. Doktora Hewetta tvrdo odhodí do okna.

V asfalte sa objavia trhliny, šmykom sa rútime ku krajnici. Celé osadenstvo, dvadsať dobre tréovaných prvákov, piští ako decká z materskej škôlky.

Berniemu sa nejako podarí autobus zvládnuť.

Spomalí a pozerá sa, kde by zastavil. Prejdeme ďalšiu zákrutu a pred nami sa objaví akadémia, lenže teraz...

Ester zvrieskne, až jej Top na kolenách začne kňučať.

Nelinha pritisne ruky na sklo. „Nie... To nie je možné. Nie!“

„Bernie, zastavte!“ vykriknem. „Tu zastavte!“

Bernie zájde na odpočívadlo – na jednu z vyhlíadok, kde turisti môžu cvakať malebné výhľady na Pacifik. Odtiaľto dobre dovidieť až k Hápečku, ale malebné na tom pohľade nie je nič.

Spolužiaci kričia. Pritískajú si tváre na sklo. Vo mne sa všetko neveriacky skrúca.

Zasiahne nás druhá tlaková vlna. S hrôzou sledujeme, ako sa do zálivu rúca ďalší mohutný odtrhnutý kus zeme a berie so sebou zvyšok krásnych budov pripomínajúcich kocky cukru.

Tlačím sa uličkou. Búšim do dverí, kým ich Bernie neotvorí. Rozbehnem sa na kraj útesu a zovriem studené ocelové zábradlie.

Pristihnem sa, ako blábocem zúfale modlitby. „Trojoký pán, vládca Šiva, ktorý sa staráš o všetky bytosti, ochráň nás, prosím, pred smrťou...“

Lenže žiadnej ochrany niet.

Bol tam môj brat. Rovnako ako ďalších stopäťdesiat ľudí a akvárium plné morských živočíchov. Štvorcová míľa kalifornského pobrežia sa zrútila do oceánu.

Hardingova-Pencroftova akadémia zmizla.

ŠTVRTÁ KAPITOLA

Niektorí spolužiaci stoja pri zábradlí a plačú. Iní sa objímajú. Ďalší zúfalo hľadajú mobilný signál, pokúšajú sa napísať kamarátom alebo privolať pomoc. Eloise McManusová kvílí a hádže kamene do oceánu. Cooper Dunne chodí sem a tam ako lev v klietke, kope do predných pneumatík autobusu, potom do zadných.

Neline po lícach steká maskara ako špinavý dážď. Ochranný stoj nad Ester, ktorá sedí na štrku s prekríženými nohami a vzlyká do Topovho hnedo-bieleho kožucha.

Gemini Twain vysloví nahlas, čo si myslíme všetci: „To nie je možné.“ Zamáva rukami a ukáže smerom, kde stávala naša škola. „Nie je to možné!“

Nie som úplne pri zmysloch. Akoby som sa vznášala pár čísel nad vlastným telom. Cítim, ako mi srdce búši v hrudi, ale je to tupý, vzdialený rytmus, ako hudba vychádzajúca zo stera v spálni o poschodie nižšie. City mám ako obalené vo vate. Videnie sa mi po obvode zahmlieva.

Uvedomujem si, že strácam kontakt s realitou. Disociácia. Hovorila som o tom so školským poradcom doktorom Francisom. Už sa mi to raz stalo, vtedy, keď som dostala správu o rodičoch. A teraz je preč aj Dev. Aj doktor Francis. Kapitánka môjho odboru Amelia. Doktorka Farezo-